

Jeg vil nu vende mig til det, som vi i Venstre finder allermest centralt, nemlig den pædagogiske gevinst og mulighed for menneskelige sejre, som fritidsjob rummer, et forhold, som mildest tal ikke vejer ret tungt på forbudsprofeterne – desværre.

Efter Venstres opfattelse er det vigtigt, at mange børn og unge kan hente personlige sejre og styrket selvværdsfølelse gennem fritidsjobbet, og det er naturligvis allervigtigst for de unge, som ikke plejer at hente livets medaljer på fodboldbanen eller i matematiktimen. Fritidsjobbet er en god og naturlig måde at lære ansvarlighed på. Der er også en basal menneskelig glæde ved at yde en indsats og høste frugten af den. Samtidig er det også sundt, at de unge i en tidlig alder lærer sammenhængen mellem at nyde og at yde.

Jeg vil også her citere nogle tankevækkende bemærkninger fra en af landets mest respekterede børnevenner, nemlig John Halse, der er formand for Landsforeningen Børns Vilkår:

»Når så mange børn øjensynlig får problemer, kunne det skyldes, at selve barndommen er blevet et problem for samfundet. Aktuelt har man i EU og Arbejdsministeriet fundet frem til, at børn under 13 år i princippet ikke må tage arbejde.

Børn og voksne lever i adskilte verdener. Dermed er opdragelsen forstået som inddragelse i vort samfund vanskeliggjort. Opdragelsen finder nemlig sted gennem samvær, dels ved at børn og forældre foretager sig noget sammen, dels ved at børn f.eks. gennem mindre job gradvis får indtryk af, hvad samfundet indebærer.

I vores iver efter at beskytte børnene mod udnyttelse på arbejdsmarkedet kommer vi måske til at begrænse børnene i deres samfundsmæssigt vigtige udfoldelse. Retssikkerhed er blandt de grundlæggende rettigheder i vort samfund. At børnene bliver taget alvorligt og behandlet med respekt, at være fri for ustandselige indgreb i vort liv, alt dette tager vi voksne som selvfølgeligheder.

Men de forestående indgreb i børns ret til lønnede småjob viser, at denne selvfølgelighed ikke altid gælder for dem – der i virkeligheden har mest brug for den.

Børn har få muligheder for at forfægte deres interesser og synspunkter ... « – de har ingen fagforeninger og interesseorganisationer i ryggen – ... og samtidig kan det konstateres, at der sker sammenstød mellem børnenes og de voksnes rettigheder. Måske vil de faglige orga-

nisationer ikke have, at børn arbejder. De tager jo arbejdet fra de voksne. Altså må børnenes rettigheder som altid vige for de voksnes.«

Børnevennen John Halses karakteristik af voksenverdenens *reelle* hensigter er desværre uhyre rammende. Hvis man skræller alle lag af med gode hensigter med at beskytte børn og unge mod livets risici, åbenbares ofte et ret deprimerende skue. I al sin ynkelighed dukker den skjulte, men reelle dagsorden op: Interesseorganisationernes bevidste forsøg på at konvertere unges fritidsjob til egne medlemmers 37-timers arbejdsuge, hvor absurd det end måtte lyde.

Det ultimativt mest absurde eksempel på denne tankegang er HK-Handels forslag om statslommepenge til alle landets børn og unge. Jørgen Hoppe fra HK-Handel har foreslået 700 kr. i børneløn til 13-15-årige, 1.200 kr. til de 16-17-årige og 4.000 kr. skattefrit til alle studerende over 18 år. Til gengæld skrottes børns og unges adgang til et frikort. Uden at rødme og dække over de reelle motiver anslår HK, at denne operation vil betyde 1½-2 mia. kr. i mindre understøttelse på deres område og tusindvis af job til egne medlemmer.

Jeg vægrer mig ved at tro, at nogen ved sine fulde fem køber HK-Handels regnestykke, hvor unges fritidsjob hokuspokus kan komme til at tage fuldtidsjob fra voksne. Nå, så vidt den side af HK-Handels forslag.

Men det mest deprimerende ved dette HK-udspil er reelt det såkaldte menneskesyn. At børn helt fra 13-års-alderen belønnes med passive overførselsindkomster, samtidig med at en ekstra indsats forfæres, er en pædagogisk katastrofe. Det er forsørgerkultur af værste skuffe.

Jeg synes, det kunne være interessant at høre arbejdsministerens vurdering af HK-Handels forslag. Bakker arbejdsministeren op bag dette forslag? Det er glædeligt, at der heldigvis findes dele af regeringen, som ligger lysår fra denne forsørgerkultur. Her tænker jeg selvfølgelig specielt på Det Radikale Venstre, hvor både fru Marianne Jelved og tidligere igen fru Aase Olesen har startet et regulært oprør mod disse tendenser. Derfor kunne det også være interessant at få en vurdering af den pædagogiske valør af statslommepenge fra landets undervisningsminister.

I Venstre har vi glædet os over det yderst konstruktive samarbejde med undervisningsministeren om at formulere en samlet uddannel-